

Stanislav Hlava: Dlouhá cesta vede k nápravám v oboru lesnictví

■ V lesnictví pracujete více než 30 let, z toho většinou na pozici ředitele Městských lesů Vimperk s.r.o. Co se z Vašeho pohledu v lesnictví za tu dobu změnilo?

V době, kdy jsem dokončil lesnickou školu, vlastnil všechny lesy stát a hospodařili na nich státní lesy nebo ve vojenských prostorech lesy vojenské. Podnik Státní lesy měl své Krajské ředitelství a ta se skládala z jednotlivých lesních závodů. Jeden až dva závody v okrese podle lesnatosti. Pod Lesní závod Vimperk patřilo polesí Lipka, Strážný, Borová Lada, Zdíkov, Čkyně a Kvilda. Tam jsem také v roce 1984 svou lesnickou službu začínal. Nejvyšším šéfem polesí byl fořt, dále pěstební a těžební technik, ekonom a na Kvildě sedm lesníků. Každý lesník měl na starosti přidělený lesnický úsek o velikosti přibližně 500 ha, kde měl na starosti vše od zalesňování, ochrany

Ředitel Městských lesů Vimperk Stanislav Hlava

a výchovy lesa až po těžbu a odvoz dřeva a samozřejmě myslivost. Každé polesí zaměstnávalo své dřevorubce, kočí, traktoristy a ženy na pěstební práce. Tato organizační struktura nebyla nic nového, takto fungovaly již Schwanzenberského panství. Všichni les dobře znali a společně se podíleli na jeho výchově. Po skončení vlády jedné strany začalo postupně docházet k navrácení lesů původním majitelům nebo jejich potomkům, kterým byly po r. 1948 vyvlastněny. Dříve měl na vesnici někdo malou chaloupku, někdo státek, někdo malý kousek lesa, někdo větší, ale pro každého byl les spolu s polnostmi zdrojem obživy a musel se o něj dobře starat. Poté, co byly majetky státu zabaveny, se někteří lidé z vesnice postupně odstěhovali za prací do města a chalupy prodali „pražákům“. V lesích drobných vlastníků vykonává odbornou správu stát prostřednictvím lesních hospo-

dářů, kteří dohlížejí na dodržování zákonů. Dnes bylo hodně lesů vráceno právě lidem, kteří již bydlí ve městě, často daleko. Bydlíte v Č. Budějovicích, lesy vám vrátili na Prachaticku, odkud pocházeli vaši rodiče a od lesního hospodáře vám chodí upozornění, že jsou ve vašem lese polomy, které musíte zpracovat do určitého termínu. V případě nezpracování vám hrozí tučná pokuta. Co teď? Dřevorubec nejsem, nevím na koho se obrátit (ten poslední mě pěkně napálil). V tom přichází spásná nabídka na odkup lesa od firmy odkudsi ze severu Moravy. Les je prodán, máte po starostech, konečně jste si koupili nové auto. Ve vsi se na vás zlobí, protože firma samozřejmě okamžitě celý les vytěžila a tím otevřela cestu větru a sousedí mají ve svém lese neustále polomy. Jste v tomto případě lump, nebo za to může někdo jiný? Dlouhá cesta vede k nápravám. Ale naštěstí většina drobných vlastníků se stará o své lesy dobře.

Stanislav Hlava (KDU-ČSL) je ředitel Městských lesů Vimperk s.r.o.

Otáčivé hlediště v Českém Krumlově aneb Staré hříchů nás dohánějí

V některých médiích se opět diskutuje o tom, zda v českokrumlovské zámecké zahradě má, nebo nemá stát otáčivé hlediště. To se za téměř 60 let provozu stalo další atrakcí města, zapsaného na listinu světového kulturního dědictví. Nicméně jeho vznik provázela řada pochybení.

Když se ještě za minulého režimu, koncem osmdesátých let minulého století, připravovala rekonstrukce dosluhující točny, platil již památkový zákon, který platí dodnes. Ten vyžadoval rozhodnutí správního orgánu, tehdejšího krajského národního výboru (KNV), které nebylo (možná pro nesouhlas památkářů) vydáno (první pochybení). V průběhu rekonstrukce točny došlo ke změně režimu, KNV byly zrušeny a novým řízivatelem investora rekonstrukce, Jihočeského divadla, se stalo město České Budějovice. To se rozhodlo stavbu financovanou státem dokončit a nová točna byla přes nesouhlasné stanovisko ministra kultury zkolaudována, ovšem jako dočasná stavba (pochybení druhé).

Zároveň byla připravována žádost o zapsání Českého Krumlova na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. V dokumentaci pro zápis však nebyla uvedena žádná zmínka o otáčivém hledišti (pochybení třetí). UNESCO se až v polovině devadesátých let dovídá o otáčivém hledišti v barokní zahradě a požaduje po České republice splnění závazku v ochraně původního kulturního dědictví. Ministr kultury Pavel Dostál sděluje, že dočasná stavba bude odstraněna. Nicméně ve veřejnosti se divadelní představení těší obrovskému zájmu a točnu navštěvují tisíce lidí. Ministr

kultury Vítězslav Jandák píše UNESCO opatrný dopis, že Česká republika zvažuje točnu v zámecké zahradě ponechat, na což je opět negativní reakce. A tak ministryně kultury Helena Třeštíková opět ujišťuje orgány UNESCO, že do budoucna bude točna odstraněna.

Na podporu udržení točny v zámeckém parku také Jihočeské divadlo organizuje petici, kterou podepsalo asi 140 tisíc návštěvníků. Další ministr kultury Jiří Besser zřídil pro řešení problému komisi, ve které zasedly všechny zainteresované strany. Mimo zástupců ministerstva kultury a Národního památkového ústavu také zástupci Jihočeského kraje, měst České Budějovice a Český Krumlov a Jihočeského divadla. Také na doporučení tohoto poradního týmu pozval ministr Daniel Herman zástupce ICOMOS (mezinárodní nevládní organizace památkářů, poradní orgán UNESCO) a Centra světového dědictví UNESCO na jednání do Českého Krumlova, které se uskutečnilo loni v srpnu a při kterém

poprvé komise slyšela názory představitelů samosprávy a shlédla divadelní představení.

Po nějaké době poradní mise zaslala České republice doporučení, ve kterém se k uvažované architektonické soutěži na novou podobu točny uvádí: „...podmínky soutěže na nové rozebíratelné hlediště mají být pozměněny tak, aby umožnily zvážit přemístění nového otáčivého hlediště“. S ohledem na toto stanovisko doporučila ministerská komise posunout novou točnu mimo hlavní osu zahrady.

Záměrem zástupců města České Budějovice ve shodě se zástupci Jihočeského kraje a Českého Krumlova a ve shodě s ministrem Hermanem je diplomatickým jednáním přesvědčit UNESCO, že je možné skloubit krásné prostředí zámecké zahrady s živým uměním divadelního představení, které využívá prostředí zahrady pro umocnění uměleckého zážitku. Bohužel ze strany zástupce českého ICOMOS na posledním jednání zaznělo, že „nic takového nejde“.

Město České Budějovice jako vlastník točny bude vypisovat soutěž na novou točnu. Proto se obrátilo na Českou komoru architektů v očekávání, že napomůže realizaci výše uvedeného záměru. Je totiž na nás v České republice, zda dokážeme atraktivitu zámecké zahrady přijatelným způsobem využít, a znásobit tak počet jejích návštěvníků, nebo téměř 60 let trvajících kulturní aktivitu zničit.

Jaromír Talíř,
náměstek primátora Českých Budějovic